

Ο Καποδίστριας, ο Κολοκοτρώνης και τα γαϊδούρια.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός

1817, ο «Μέγας Διδάσκαλος του Γένους, ο επονομασθείς Σωτήρ της Πατρίδος», Γεώργιος Γεννάδιος, διδάσκει στην Οδησό της Ρωσίας στην εκεί «Ελληνικήν Σχολήν». Κάποτε επισκέφθηκε την σχολή ο τσάρος Αλέξανδρος συνοδευόμενος από τον μεγάλο Καποδίστρια, τον υπουργό του των Εξωτερικών. Ενθουσιασθείς ο τσάρος από τα προσόντα του Γενναδίου, του προτείνει την απονομή τίτλου ευγενείας και δη του βαρόνου. Απαντά ο Δάσκαλος: «Αν ημείς οι Έλληνες αρχίσωμεν γινόμενοι βαρόνοι, κίνδυνος είναι μη τινές αποβάλλοντες το “βαρ” μείνωσιν ... “ όνοι». (Λεξικό του «Ηλίου», τόμ. 5, σελ. 83-87, Αθήνα 1948).

Βαρόνους και λόρδους σίγουρα δεν έχουμε, απαγορεύει ρητώς και το Σύνταγμα τους «τίτλους ευγενείας», όμως όνους, κοινώς γαϊδούρια ή επί το λαϊκότερον γομάρια, υπάρχουν εν αφθονία, τα οποία δεν τετραποδίζουν. Όχι, αυτά είναι υπό εξαφάνισιν. Επιβιώνουν όμως πάμπολλα “δίποδα και άπτερα”, κατά τον Πλάτωνα και τον πασίγνωστο ορισμό του ανθρώπου που επινόησε. (Του απάντησε καταλλήλως ο Διογένης ο Σινωπεύς, που μάδησε έναν πετεινό και είπε: ιδού ο άνθρωπος του Πλάτωνος. Και αυτός τότε συμπλήρωσε «δίπουν, άπτερον και πλατώνυχον»). Οι όνοι βάσταξαν για αιώνες τους γόμους των ανθρώπων και με την εμφάνιση της μηχανής...συνταξιοδοτήθηκαν. (Από το αρχαιοελληνικό «γόμος», που σημαίνει φορτίο, βγήκε το γομάρι).

Μάλιστα, μιας και κινούμαστε στο χώρο του ευθυμογραφήματος, να παραθέσω μια νόστιμη ιστορία στην οποία πρωταγωνιστούν αληθινά γαϊδούρια, τα οποία πολλές φορές στάθηκαν χρησιμότερα από τα κάλπικα, αχάριστα, όρθια και αναθρώσκοντα δίποδα.

Κάποτε ο Όθων κάλεσε στο παλάτι τον Κολοκοτρώνη και του είπε:

-Η κυβέρνησή μου αποφάσισε να αμείψει τους αγωνιστές. Εδώ έχω τις αναφορές με τις οποίες ζητούν τα δικαιώματά τους. Εσύ τι θα ζητήσεις στρατηγέ;

-Εγώ, απάντησε ο Κολοκοτρώνης, δεν θα ζητήσω τίποτε, γιατί ούτε έχασα ούτε ξόδεψα για το Έθνος.

-Ο Όθων συνηθισμένος από τις παράλογες απαιτήσεις πολλών αγωνιστών του γλυκού νερού, ξαφνιάστηκε από την απάντησή του.

-Πώς γίνεται αυτό; ρώτησε ο βασιλιάς. Και ο Γέρος του Μοριά του εξήγησε:

-Εγώ όταν μπήκα στον αγώνα, είχα στο σελάχι μου μιάμιση ρεγ-γίνα (ένα αυστριακό τάληρο) και ξόδεψα μονάχα την μισή.

-Και δεν μου λες, μεγαλειότατε, ποιοι είναι αυτοί που ζητούν χρήματα; Ο Όθων του ανέφερε κάποια ονόματα, που ο Κολοκοτρώνης ήξερε τι κιοτήδες στάθηκαν στον Ιερό Αγώνα.

-Αν αυτοί που μου λες, βασιλιά μου, πάρουν αυτά που ζητάνε, τότε τι πρέπει να πάρουν τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας; (περιοχή της Αρκαδίας).

-Και ποια είναι τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας; ρώτησε ο Όθων με περιέργεια. Και απαντά ο αθάνατος ήρωας:

Βασιλιά μου, τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας, είναι εκείνα που μας κουβαλούσαν το νερό και το ψωμί, που είχαμε τόσο ανάγκη κατά την διάρκεια της Επανάστασης για την απελευθέρωση της Πατρίδος μας από τους Τούρκους.

Τω καιρώ εκείνω, τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας κέρδισαν τον έπαινο του Κολοκοτρώνη. Τω καιρώ ετούτω, κάποια γαϊδούρια “ξεσαμάρωτα” που λέμε στο χωριό μου, δίποδα, σπιλώνουν κειμήλιες μορφές σαν τον Καποδίστρια, που κατέχει εξέχουσα θέση στο εικονοστάσι του Γένους. Καποδίστριας το ζωντανό “παιδαγωγείον” του Γένους.

Ο μακαριστός, ο πολύ σπουδαίος δάσκαλός μας π. Γεώργιος Μεταλληνός, έλεγε ότι δύο είναι οι μεγάλες αρρώστιες των ασχολουμένων με την ιστορία: ο ιστορικός αναχρονισμός, όταν ένα ιστορικό γεγονός ή και πρόσωπο, ερμηνεύεται βάσει των σημερινών συνθηκών και αντιλήψεων και, δεύτερον, η ιδεολογική χρήση της ιστορίας, στην

οποία διαπρέπουν οι κενόδοξοι αριστερόμυαλοι -και όχι μόνο- εθνομηδενιστές. Έτσι κάποιος προφέσορας ΑΕΙ, που φίλησε προφανώς αρκετές κατουρημένες ποδιές ή φόρεσε τις γνωστές ...”ποδίτσες” για να ανέλθει, επιστρατεύεται στην Επιτροπή καθηλώσεως του Εικοσιένα και απόφαινεται γελοιωδώς: δικτάτορας ο Καποδίστριας. Ποιος; Ο Καποδίστριας!! Τι να πει κανείς; Το έχω ξαναγράψει. “Ο καθείς την μύξα του για βούτυρο την έχει”...

Ο Καποδίστριας δεν έχει ανάγκη υπεράσπισης της ιερής μνήμης του. Μόνο αυτό θα σημειώσω που βρήκα στο βιβλίο του Β. Γεωργιάδη “Ο πρώτος Κυβερνήτης” όπου διασώζεται μια στιχομυθία, το 1840, του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη με τον ιατροφιλόσοφο Πύρρο, ο οποίος κατηγορούσε τον Καποδίστρια. Απαντά ο Μαυρομιχάλης: “Δεν τα μετράς καλά φιλόσοφε! Ανάθεμα στους Αγγλογάλλους που ήσαν η αιτία. Κι εγώ έχασα τους δικούς μου και το έθνος έχασε έναν άνθρωπο που δεν θα τον ματαβρεί και το αίμα του με παιδεύει ως τώρα”. (εκδ. “Λιβάνη”, σελ. 231). Αυτά το λόγια από το στόμα του Πετρόμπεη έχουν διαφορετική αξία και βαρύτητα. Κατά το σοφότατο λόγιο: “Αρετήν οίδεν και πολέμιος θαυμάζειν”. Οι πολέμιοι, ναι. Θαυμάζουν. Οι όνοι, όχι. Γκαρίζουν και δυσφημούν...

Και θα κλείσουμε με ένα κείμενο, ερασιμένο κι αυτό από τον γαϊδουρινό βίο, το οποίο εξεικονίζει και ερμηνεύει αριστοτεχνικά πολλά σύγχρονα κακώς κείμενα και ...κακά υποκείμενα.

Ήταν ένας καμηλιέρης, ο Εμίν αγάς, που έζησε μία ζωή στα καρβάνια. Αρρώστησε στα 99 του, ένιωσε πως ζυγώνει το τέλος και κάλεσε κοντά του παιδιά, εγγόνια, συγγενείς και φίλους και ζήτησε συγχώρεση. Θυμήθηκε και τις καμήλες του και παρακάλεσε να τον πάνε στο παχνί για να αποχαιρετήσει και εκείνες. Τις χάιδεψε ο Εμίν αγάς, έκλαψε και είπε:

-Εγώ πια σας αφήνω. Έφτασε η ώρα μου. Αλλά για να πάω ήσυχος θέλω να με συγχωρέσετε για ό,τι κακό σας έκανα. Τι να γίνει, έτσι είναι ο ντουινιάς!

Και μία καμήλα, γερασμένη, του λέει:

-Που μας έδερνες και που μας άφηνες νηστικές, κακά πράγματα, αμαρτία από το Θεό, μα στο συγχωράμε. Ένα μόνο δεν θα σου συγχωρέσουμε ποτέ.

-Ποιο; Ρωτάει τρομαγμένος ο Εμίν αγάς.

-Ποιο; Να τ' ακούσεις. Όλες είμαστε υπάκουες στη δούλεψή σου. Και συ, αντί να μας τιμάς, έβαζες ένα γαϊδούρι, να μας τραβάει από τη μύτη.

(Στα караβάνια προπορευόταν πάντοτε ένας γάιδαρος).

Ο Εμίν αγάς αναστέναξε.

-Δίκιο έχετε! Μα έτσι είναι φτιαγμένος ο ντουινιάς. Γαϊδούρια να τον οδηγούν και να τον σέρνουν από τη μύτη!.

Δημήτρης Νατσιός
Δάσκαλος – Μέλος ΙΗΑ
Κιλκίς.

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION

Πηγή : <https://professors-phds.com/>